

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXVI. ročník

číslo 3/březen 2020

VÍTEJTE!

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

Neděle	9.30	bohoslužby (1. neděle v měsíci rodinné, 3. neděle sv. večere Páně)
	12.00	každou 3. neděle v měsíci deskohrátky
	14.00	bohoslužby „Společenství Kristovo“
Pondělí	18.00	rozrost (setkání střední generace, vždy 1. pondělí v měsíci)
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.00	společné čtení nábožensky vzdělávací knihy
	9.00	hEaVEN (setkání malých dětí s rodiči)
Středa	17–18	práce na skalce + posezení u kávy (od jara do podzimu)
	18.00	biblická hodina
	19.30	loutnový koncert (R. Měřinský a jeho hosté, 2. středa v měsíci)
Čtvrtek	15–17	úřední hodiny faráře (předchozí tel. domluva doporučena!)
Pátek	15.30	dorost (mladší i starší), odrost
	17.30	konfirmační příprava
	18.00	mládež
Sobota	12–17	rehabilitační centrum EXIT – pomoc lidem bez domova (1. a 3. sobota v měsíci)

DALŠÍ INFORMACE na předposlední straně časopisu

Obsah

Vítejte	2	Sestra Milada	10
BraníXobě 2020	3	Braničtí faráři	10
Kdo u toho nebyl, pochybil		Sborová knihovnička se rozrůstá ..	11
Manželství v síti, Všehokniha	4	Jak vypadá církev v Austrálii?	11
Instalace	5	Jak to bylo tenkrát	18
Michaela Pfanna		5 % a hlavu vzhůru	19
Kvíz	6	70 let od smrti P. Josefa Toufara	20
A. Dvořák a B. Smetana		Jaký je to strach, kterému čelíš?	23
Přepis kázání Jana Paty	6	studie knihy Sd 6 a 7, Gedeon	
z ekumenické bohoslužby 22. 1.		Inzerce	26
Jakub Malý v Braníku	8	Kontaktní informace, tiráž	27
Pozvánka na Malý tábor	8		
Světový den modliteb	9		
pozvánka			

BRANÍXOBĚ 2020

Kdo u toho mohl být a nebyl, pochybyl

Stálo to za to, první únorovou neděli nepospíchat po bohoslužbách do širého světa, ale po krátké zastávce v Evenu na „něco na zub“ se vrátit do kostela na tradiční každoroční představení BraníXobě. Je to čistě pohodová hodinka v kruhu přátel a lidí „podobné krevní skupiny“. Těžko nalézt v dnešní hektické době něco tak jednoduše potěšujícího.

Jistě, BraníXobě je akce amatérská, na mysl přišel výraz ad hoc, ale některé výstupy a prezentace měly – a vždy mají, viz dole – úroveň, kterou by mnohá veřejná média ocenila.

Program nastartoval Nábrus (náhodné branické uskupení) bratra faráře Jaroslava Pechara a Kláry Hanychové (kytara, ukulele a zpěv), upřímně nás rozesmál „Babinec“ a zaujala břitká satira sestry Rut Nývltové. I krátké představení dítek školou povinných bylo zábavné, spontánní, až jsem si říkal, škoda, že jich nebylo víc. Vystaveny byly dva tucty zajímavých grafických listů všestranného umělce-atleta Rudolfa Měřinského.

Takže se příště neošidte a přijďte. Žel, na příští BraníXobě budete muset čekat celý rok. Nebo že bychom si ho zopakovali – navrhuji – někdy na podzim, třeba začátkem příštího školního roku?

Mějte se, držte se, dobré zdraví a mysl si pěstujte.

Petr Bísek

P. S.: Starší záznamy vystoupení v BraníXobě najdete na Youtube.*

P. P. S.: Přiznávám, že ne vše vyšlo, jak by mělo. Špatný kontakt v mém starém rádiu způsobil slabou reprodukci první části zahrání unikátního záznamu krásného chlapeckého sopránu. Za to se shovívavému obecenstvu omlouvám, mrzí mě to. Ale, kdoví, třeba budu mít možnost to zopakovat, tentokrát tak jasně a čistě, jak jasný a čistý je ten hlásek? Stálo by to za to.

*) www.youtube.com/playlist?list=PLXA_6dqKeiEcQ3EY8hGqgQnHEotpwYpE5

MANŽELSTVÍ V SÍTI, VŠEHOKNIHA

V rámci Národního týdne manželství se v našem kostele odehrálo divadelní představení Všehokniha ztvárněné prostřednictvím Dismanova souboru ve středu 13. 2. 2020.

Silné představení až s mrazivými momenty zachycovalo, co v nás může „zabít“ Boha.

UKÁZKA

Goede stierenheer, verlos onze ellendige zondagen. (Nedojez ječné plynné skupenství jeho.)

Markéty si nikdo nevšímal. Kde se vzala, tu se vzala, jako by spadla z nebe. V pravé ruce se jí blýskl nůž na maso a z očí jí šlehal oheň. Skočila před otce a špičku nože mu namířila na krk. Tatínek pustil Tomášovu ruku a zíral na nůž.

„Vypadala jako anděl,“ psal Tomáš ve Všehoknize. „Nejnebezpečnější anděl na zemi. Anděl s ohnivým mečem.“ ... „Maminka s Tomášem se Boha bát nemusí,“ syčela. „Protože jsou hodný. Ty hodnej nejsi.“ Naznačila bodnutí. „Nemysli si, že si na to netroufám,“ vrčela. „Jsem po tobě. Já taky nejsem hodná.“

KW

INSTALACE

V neděli 23. 2. v 15 hodin proběhla instalace našeho bývalého vikáře Michaela Pfanna do sboru ČCE ve Vrchlabí. Na tuto slavnost se vydalo 12 branických bratrů a sester.

Radujeme se za Michaela, jeho rodinu a nyní i jeho sbor a modlíme se, aby při něm stál Hospodin a vedl ho ve svých šlépějích.

Za Bránu
KW

KVÍZ

V neděli 23. 2. se konal po bohoslužbě kvíz bratra Čujana. Životní příběhy dvou českých významných muzikantů ztvárnili Jan Lukáš (jako Antonín Dvořák) a Jiří Slaviček (jako Bedřich Smetana).

KW

PŘEPIS KÁZÁNÍ JANA PATY

Ve středu 22. 1. se konaly v našem kostele ekumenické bohoslužby vedené naším farářem Jaroslavem Pecharem spolu s Janem Patou z římskokatolické církve, Jindřiškou Buttovou z Církve československé husitské, Janem Koukalem z Bratrské jednoty baptistů a Soňou Sílovou z Církve adventistů sedmého dne. Nyní uveřejňujeme slíbené kázání Jana Paty.

My se dnes scházíme, abychom prosili o dar jednoty. Koncil prohlašuje, že si je vědom toho, že (tento) záměr – usmířit znova všechny křesťany v jednotě jedné a jediné Kristovy Církve přesahuje všechny lidské síly a schopnosti. Proto

zcela skládá svou naději v Kristovu modlitbu za Církev, v lásku k nám a v sílu Ducha Svatého (kapitola 3, článek 24 – závěr).

Sám náš Pán Ježíš Kristus v hodině svého utrpení také prosil a, jak věříme, nepřestal prosit Otce za jednotu svých učedníků, jak čteme v Janově evangeliu: „Ať všichni jsou jedno. Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, tak ať i oni jsou v nás, aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal“. Že toto je jeho přání.

Musíme si položit otázku: jak naplňujeme toto jeho přání, tuto jeho prosbu, tuto vůli Syna? Jak se hlásíme k Ježíši Kristu, pokud by nás tato jeho prosba, tato jeho žádost zanechávala chladnými? Jak patřit Kristu, a přitom opomenout to nejintimnější, o co v hodině nastávajícího utrpení prosí Otce – tváří v tvář svým učedníkům? Touha po obnovení jednoty všech křesťanů je Kristův dar a výzva Ducha Svatého.

Jednotu nemá Kristova Církev sama od sebe. Je to Ježíš Kristus, který skrze Ducha Svatého dává své Církvi, aby byla jedna, svatá, všeobecná a apoštolská.

Jednotu Ježíš Kristus uděluje své Církvi už od počátku. Ve skutečnosti však v „této jedné a jediné Boží Církvi už od samotného začátku vznikaly určité roztržky, které apoštol (viz Pavlovy listy, Petrovy listy, Janovy listy atd.) ostře kárá a odsuzuje. V pozdějších staletích však vznikly rozsáhlejší rozpory, leckdy ne bez viny lidí z obou stran. K rozštěpením, která zraňují jednotu Kristova těla, nedochází bez hříchů lidí. Již Origenes (křesťanský spisovatel, žijící v letech 135– 53 n. l.) napsal (samozřejmě stylem 2.–3. století): „Kde je hřích, tam je rozrůzněnost, tam jsou schizmata, tam jsou bludy, tam jsou spory. Kde však vládne ctnost, tam je jednota, tam je vzájemnost, jež působí, že všichni věřící jsou jedno srdce a jedna duše.“ A za toto je třeba se též modlit a o toto prosit.

Všechna slova pocházejí od Krista a vedou k němu.

Kristus vždy dával a dává své Církvi dar jednoty, ale Církev se za ni musí stále modlit a usilovně ji chránit, posilovat a zdokonalovat, aby byla takovou, jakou chce po ní Kristus, aby byla.

Církev je obdařena veškerou Bohem zjevenou pravdou a všemi prostředky milosti, přesto její členové z nich nežijí s takovou horlivostí, jak by měli, takže se tvář Církve jeví méně zářivá celému světu a tím se brzdí růst Božího království. Opravdový ekumenismus proto není možný bez vnitřního obrácení. Proto se musí všichni snažit, každý podle svého stavu, aby se Církev tím, že nese na svém těle pokoru a umrtvování Ježíšovo, den ode dne očišťovala a...*

(A my) „Věříme“, říká koncil (UR4), „že bude stále vzrůstat až do konce věků.“

Jak tedy prakticky řešit ekumenismus, jak sloučit zdánlivě neslučitelné? Jít ke Kristu, u něhož se všichni sejdem. Budeme-li blízko Pána Ježíše Krista, budeme blízko i sobě navzájem. U Krista se setkáme. Každý z nás i naše Církev musí usilovat o to být co nejbližší osobě Ježíše Krista a jeho evangeliu. Kde církevní otcové

*) poslední řádek první stránky a první řádek druhé stránky byl nečitelný

z prvních staletí volají: Žij evangeliem, věř evangeliu! Apoštol Pavel v listu Efezským říká: „Jedna víra, jeden křest, jeden Bůh a Otec nás všech, jeden Pán, jedno tělo a jeden Duch, k jedné naději jste byli povoláni. Snášejte se navzájem v lásce a usilovně hleďte zachovat jednotu Ducha ve svazku pokoje.“ (Ef 4,1–6 (4–5))

Jan Pata

JAKUB MALÝ V BRANÍKU

reakce

Dnes se mi po kázání doslova a do písmene zatajil dech, až jsem nemohl zpívat, když jsem uslyšel slova o tom, že Bůh je A i Ω. Že stál na počátku, bude stát i na konci a tam někde mezi stojíme my.

My se svými životy a Bůh. Bůh, který čeká, až nám bude moci pomoci. Jde s námi a s ním i jeho druhé já Ježíš.

Zvláštní, opravdu zvláštní bylo to kázání seniorátního faráře Jakuba Malého, který nám podle Saši Fleka (B21), stejně jako Ježíš, dnes ukázal, jak vypadá Bůh.

Ano, je to ten, který už na počátku, už tedy v bodě A vyřkl své královsky neměnné rozhodnutí o spáse svého unikátního stvoření v tom obrovském vesmíru, na té titěrné planetce uprostřed bilionů galaxií, aby nás obmyl Kristovou krví, a tak nás bezpečně dovedl do bodu Ω, odkud jsme byli kvůli prvnímu Adamovi vyhnáni.

Jaký tedy bude ten rok 2020, i když jsme z něj již ukrojili dva měsíce?

No, podle meteorologů už zima asi nebude, ale znáte to, mohou se mýlit.

Kdo se ale nemýlí, je ten, který s námi jde z bodu A do bodu Ω a neustále nám připomíná: „Já jsem Hospodin Tvůj Bůh, vyvádějící Tebe... Tedy pokud budeš o mou přítomnost ve svém životě stát a necháš se mnou vést.“

Pavel Sivák

POZVÁNKA NA MALÝ TÁBOR

Chcete svým dětem darovat o prázdninách nezapomenutelné zážitky, ale nemáte čas na přípravu? Chcete svého městského synáčka, věčně lepícího oči na displej mobilu, naučit přežít v přírodě a troše samostatnosti? Chcete, aby vám dcera byla schopná připravit večeři, ale bojíte se výuku provádět ve své kuchyni?

I tak malé děti, jako na Malý tábor zveme (plus minus 6–10let), se zvládnou naučit plno věcí, které byste jim normálně ani nespěřili. Jako vedoucí jsme o tom přesvědčováni každý rok! Od tábornických dovedností jako vařit na ohni, uvázat si plachtu nad místo, kde chcete přenocovat, samostatně chodit podle mapy, až po schopnosti daleko důležitější. Nenechat kamaráda ve štychu, vymyslet strategický plán a práce ve skupině jsou denním chlebem života na táboře.

Tábor je organizován pod YMCA Braník, ale rozhodně není omezen jen na branické děti. Rádi uvidíme jejich kamarády či jiné známé. Letos pojedeme na nové tábořiště v Ujkovicích (nedaleko Mladé Boleslavi). Spí se tam ve stanech s podsadou, jí se z ešáku a hned vedle táborové loučky je rozsáhlý bukový les a rybník. Tábořiště je tedy jak z pohádky. Za celých čtrnáct dní navíc požadujeme jednu z nejpřívětivějších cen na táborovém trhu, pouhých 3.500 Kč!

Takže neváhejte a přihlašte své ratolesti na webových stránkách www.branicky-taborevangnet.cz, aby 1.–15. 8. s námi vyrazily na cestu Přes hory a pod horami.

MM

Akce je dotovaná z prostředků MŠMT.

SVĚTOVÝ DEN MODLITEB

pozvánka

Vážení a milí,

dovolujeme si Vás pozvat na tradiční ekumenické shromáždění SDM, které se uskuteční první březnový pátek 6. 3. 2020 od 17.30 hodin ve sboru Církve československé husitské v Praze 4, Krči. Text pobožnosti SDM 2020 připravili bratři a sestry v Kristu ze Zimbabwe.

Službu zvěstování přijala sestra kazatelka Soňa Sílová z Církve adventistů sedmého dne.

Srdečně také zveme po shromáždění k setkání a společnému rozhovoru u malého postního občerstvení ve sborové místnosti naší fary.

Příprava aktivně se podílejících (čtením textů, organizací) bude v pondělí 2. 3. 2020 také od 17.30 hod. tamtéž (tj. na faře CČSH v Krči).

Děkujeme a těšíme se na vás!

Se srdečnými pozdravy,

Jindřiška Buttová, farářka CČSH v Praze 4 Krči

Adresa konání: kaple sv. Anny, ul. Dolnokrčská 1908/1, Praha 4 Krč
(u stanic autobusů 170 – Dolnokrčská a 121 – Nádraží Krč)

SESTRA MILADA

Milí bratři a sestry,

posílám Vám moc pozdravů od Vaší emeritní členky Milady S. Stále na Vás myslí; kdykoliv s ní mluvím, tak se na Vás ptá. Pokaždé ji potěší zpráva, že se za ni modlíte a že na ni myslíte.

Ráda bych Vám sdělila, že je v domově, kde je existenčně zabezpečená. Nestěžuje si, nicméně na mou otázku – jak se jí daří – odpovídá: „To víš, teta, jde to, ale dře to.“ Scházejí jí lidé, které znala a které měla ráda. Jinak – věrná svému stylu – má výpadky proudu, kdy „bludí“, ale občas má skvělé postřehy, kdy mě naprosto konsternuje tím, jak jí to myslí.

Když jsem s ní mluvila naposledy, tak mi řekla: „To víš, teto, nám nemusí vadit, že stárnem, hlavní věc je, abychom nezblbli,“ což je potěšující sdělení, které Vám mileráda předávám.

Neustále se domáhá fotografie pana faráře Ludka Rejchrt a nějaké knížky od něho. A tak Vás prosím, pokud by se u Vás jedno nebo druhé nacházelo a mohli jste to postrádat, předejte mi to po Jarce, abych jí to mohla poslat. Nikdo z nás si neumí představit, co to je žít s těžkou nemocí a naprosto bez jakýchkoliv kořenů. Což je její situace. Tak Vás prosím o to, co jsem zmínila výše. Moc a moc Vás zdravím a děkuji Vám předem.

Martina Votrubová

BRANIČTÍ FARÁŘI

Luděk Rejchrt byl člověk nanejvýše vnímavý k potřebám druhých lidí a byl také velmi prozíravý. Věděl, že nic netrvá věčně, ani jeho farářování a život že nebude „napořád“. Za svého nástupce doporučil současného faráře Jaroslava Pechara. Osobnost navenek diametrálně odlišnou, než byl on sám. Jen si to vezměte – jeden byl menší postavy, druhý je vysoký, jeden byl zavalitý, druhý je hubený, jeden byl plešatý, druhý má háro, a těch rozdílů by bylo hafo. Mají však něco podstatného společného – nejen černý talár s tabulkami. To společné je hluboká láska k Braníku, respektive k lidem z farního sboru v Braníku, znalost jejich osudů, bolestí a trápení, síla osobnosti a obrovské vnitřní nasazení. Společně odžitý a poctivě vedený kus života. To jsou velké hřivny. Je třeba je zúročit. Aby vydaly další hřivny. Jak jsem si všimla, tak vydávají a to je moc dobře.

Vaše děti už mají dávno své vlastní děti a tak tak se vejdete do přístavby, která s nemalým úsilím vznikla v posledních letech a na jejíž realizaci se popásl ne jeden úřednický šiml. Bezúhonný život, cesty do zahraničí, vzdělání a vzdělávání, vzájemná soudržnost, společné nesení menších i velkých břemen, plodivá síla

sexu, zralé osobnosti, obrovská kreativita – to jsou všechno Vaše hřivny, drazí holenkové.

Nabízí se otázka, proč to všechno píšu do Brány, když bych si mohla hledět svého a neplést se do věcí, do kterých mi v uvozovkách takzvaně nic není. Jak se k Vám asi doneslo, jsem konvertitka – konvertovala jsem ke katolické církvi. Je to tam jiné a má to svá pro i proti. Nestěžuji si, jenom to konstatuji. Ty rozdíly se nedají popsat, ty se musí prožít. Ovoce těchto rozdílů je moje zbožné přání, abyste na faráře Ludka Rejcherta měli jen samé dobré vzpomínky a milovali toho faráře, kterého tam teď máte. Faráři jsou vzácné koření a je třeba si je pěstovat jako vzácné květinčky. Toť vše, co Vám chci tímto sdělit. Mějte se moc hezky.

Vaše *Martina Votrubová*

SBOROVÁ KNIHOVNIČKA SE ROZRŮSTÁ

Víte:

- Jak stoloval prezident TGM s dcerou Alicí?
- Co symbolizoval lev trhající hákový kříž?
- Kam se roku 1939 přesunulo heslo „Pravda vítězí“ z prezidentské standarty?
- Které kresby ilustrovaly letáky z 21. srpna 1968?

Takovou spoustu zajímavostí i mnohé další se dozvíte z více než dvousetstránkového *Katalogu k výstavě 100 let Československa*, který vydalo Ministerstvo obrany ČR a Vojenský historický ústav. Díky sestře Dagmar Evaldové je tato krásná publikace součástí knihovničky našeho sboru, a můžete si ji tedy zapůjčit.

Hezké počtení, *Lenka P.*

JAK VYPADÁ CÍRKEV A SBORY V AUSTRÁLII?

V Austrálii jsme strávili 4 měsíce. Každou v závěru více cestovali, tak jsme navštívili neděli jsme šli do kostela, a protože jsme vili asi 15 různých sborů/společenství

z různých církví. Ráda bych se s vámi o to podělila. Rozhodla jsem se v mnoha případech neuvádět názvy denominací, bylo by to zavádějící a já chci přispívat k jednotě. Do článku jsem použila části z dopisů rodině...

Od svých příbuzných, se kterými jsme si vyměnili na 3 měsíce byt v Praze za byt v Melbourne, jsme také dostali kontakt na sbor, do kterého chodí a který jsme navštěvovali každou druhou neděli.

Kostel je to ve starším stylu, vitráž v oknech, vyřezávaná kazatelna, varhany, ale vše je dost oprýskané, velké části stropu popraskané a odchlípnuté. Náš Braník proti tomu vypadá jako ze škatulky. Na lavicích jsou polštářky a teplé vlněné plédy, netopí se a sedí se v prošívaných bundách a zimních botách. Kazatelnu ani stůl Páně nepoužívají. Farář je mladý a velmi, velmi neformální. Kázal v džínách a vytahaném šedém tričku. Vpředu před lavicemi je konferenční stolek, odkud káže z laptopu, při písničce sedí na schodech ke kazatelně. Písničky doprovázel nějaký Korejec výborně na piáno, slova promítali na plátno. Čtení z Písma četl člen sboru nejprve v korejštině a pak v angličtině, opět promítané na plátno. To je tu hezká tradice, že oddíly z Bible znějí v mateřštině některého z účastníků. Na posledních bohoslužbách zazněla čeština (kdo asi?). Po písničce nás farář vyzval k tiché modlitbě a k tomu pustil hlasitě kus muzikálu Bídníci. ... Šlo to dohromady dost těžko. Úryvky z muzikálu pouštěl i dvakrát během kázání, já jsem téměř nerozuměla, ale kvůli špatnému ozvučení

ani ti ostatní, což jsem zjistila při kávě, když jsem chtěla vědět, o co jsem přišla a o čem to bylo.

V kázání výborně popsal, kdo jsou chudí. Řekl, že měl období, kdy byl chudý, jedl jen rýži s kečupem, ale... byla to jeho volba. Měl přátele, zájmy, dělal to, co ho baví, a věděl, že v případě potíží se má na koho obrátit o pomoc.

Chudí jsou ti, kteří žádnou jinou volbu nemají, jsou ohroženi nejistotou, bez zabezpečení a jsou sami. Nemají nikoho, kdo by jim v těžkostech pomohl. Pro ty tu máme být.

Z kavárny po bohoslužbách by měl náš Václav radost – prostorná kuchyň, káva, čaj, asi 10 lidí něco dobrého přineslo. Velká miska s bonbony sváděla děti a nutila rodiče dávat správné hranice.

Povídali jsme si tam mimo jiné i s dcerou českých emigrantů, která nás přivítala česky a se kterou jsme se potom navštěvovali.

Zvali nás srdečně na příští neděli, NEBUDOU bohoslužby, ale společná snídane. Přijdeme. Ano, to bude správný čas pro představení taženého štrúdlu s rozinkami a ořechy.

Další pozvání do kostela jsem dostala náhodou. Přes plot jsem očuchávala nevídaný velký květ – modrý, asi půlmetrový stvol osypaný drobnými kvítky. Pod ním klečela paní, vytrhávala trávu, pozdravila mne a na závěr povídání mne pozvala k nim do kostela na výstavu. Ve čtvrtek večer jsme se tam vydali. Dva

kostely, které na hlavní ulici stály těsně vedle sebe, propojili tunýlkem s dveřmi, spojili dva sbory a dvě denominace v jednu. Kostel je krásně zrenovovaný, má překrásný dřevěný strop. Celá výstava byla na téma Země. Toto téma, Země a klima, tu pulzuje, i v Melbourne byla velká demonstrace.

Při zahájení výstavy se střídali dva faráři. Vypadali dost nápadně – jeden byl v lesklé šedé košili s velkými růžovými květy a druhý měl na sobě vše zelené a s copem k pasu. Je tu velmi smíšená spiritualita. Začátek byl podivný – došlo k žehnání 4 elementů. Zarazilo mne, že v protestantském kostele byly dokonce i dva hinduistické oltářičky věnované bohyni Země, se svatými obrázky bohyně, soškou a modlitbou k bohyni, matce plodnosti, do které byl zamontován také Ježíš. (Cituji: „... *Země je Ježíš, který je pohřbený v podsvětí země, narozen z bolesti země do nového Boha Slunce.*)

Kromě verše z Izaiáše, uvedeného na plakátku, se v dlouhém programu úplně vyhnuli čemukoliv, co je křesťanské – žádná křesťanská píseň či hudba, žádná modlitba, žádné čtení z Písma – ani připomenutí, že Bůh je Stvořitel a že nám byla země svěřena, abychom se o ni starali. S rozpaky jsem četla na nástěnce pozvánku na polední společnou mediaci a mantru.

V neděli jsme byli znovu v našem prvním kostele. Místo bohoslužeb byla společná snídaně – je každou pátou neděli v měsíci. Zahájil ji farář pozváním ke stolům a konstatováním, že jsme vděční, že máme jídlo. U mého stolu byli moc

milí a velmi přátelští lidé, dobře jsme si povídali. Po kávě farář řekl, že je čas ke sdílení. Paní naproti zmínila, že její sousedka je na tom zdravotně špatně. Další paní řekla, že zná někoho, kdo je komplikovaně nemocný. Sousedka vedle mě, bývalá farářka, mluvila o tom, že odjíždí na týden na dovolenou k moři. Lékař jí to povolil, ale pojišťovna ji, vzhledem k jejím diagnózám, nepojistila na vážné komplikace. Byla evidentně ustaraná.

Řekla jsem jí tiše: „Budeme se za vás, až budete na dovolené, modlit.“ Ale to se tady nedělá. Po ohláškách a na samý závěr farář řekl něco ve smyslu – užijte si to požehnání, že máme jaro. Vypadá to, že se tu vědomě vyhýbají všemu křesťanskému. A šlo se domů. Ach, zlatý Braník.

Zašla jsem si prohlédnout kostel v centru. Schody a předkostelí bylo osazeno skly a je tam kavárna. Zasahuje do haly kostela, kde visí velký moderní obraz se ženou (evidentně Evou) u stromu, která drží utržená jablka a je k tomu nápis: Svatá, nebo hříšná? To mi přišlo opravdu rouhačské.

Protože spolupracuji s organizací Journey v Británii, zadala jsem si totéž heslo pro Austrálii a vyskočila na mne nabídka seminářů vnitřního uzdravení (hurá), žel nabízejících čakry a získávání vesmírné energie (ááách). Musela jsem hledat dál.

Po těchto zkušenostech jsem potřebovala vybrat na neděli něco jednoznačně křesťanského. V neděli jsme jeli 2 hodiny metrem do mnou vybraného kostela Stairway a bylo to podobné jako v Americe. Byla rodinná neděle. Na úvod chvály. Děti zpívaly a ukazovaly, slova

na plátně. Hudba byla křesťanský rock a velké plátno za nimi plné barev.

Kázání bylo o důležitosti propojení života víry v rámci generací, starší mladším a mladší starším.

Po skončení se rozdávaly párky v rohlíku. Ve dvou rozích stůl. Na plechu, v troše vody ohřáté párky, vkládané rovnou do delší houstičky a každý si to pokapal kečupem či hořčicí. Šlo to velmi rychle, výborná organizace. (Možná inspirace pro nás?) Ráda bych tam chodila, ale ta vzdálenost byla ubíjející. Ptali jsme se, jestli nemají něco blíže centra. Doporučili nám podobný sbor, patřící do denominace 3C, ve které oni působili, než se osamostatnili.

Pak jsem měla návštěvu farářky Erin z Armády spásy a domluvily jsme se, že ve středu večer budu pomáhat s večerí a zůstanu na bohoslužby. Bohoslužby jsou pro skupinu bezdomovců, lidí se závislostí a mužů, kteří jsou registrovaní jako sexuální násilníci (zneužití dětí). (Uvědomila jsem si, že jsem nikdy nemyslela a nikdy se nemodlila za lidi, kteří mají tento problém. Musí být hrozné s tím žít, zvládat to i žít s vědomím, že ublížili. O jejich problému vědí jen pracovníci AS, ne lidi ze skupiny.) Moc se mi líbilo, jak o nich všech Erin mluví. Snaží se pro ně vytvořit prostředí, kde budou spokojení, kde budou mít zázemí; místo, kde budou společně s jinými a bude jim tam dobře. A mohou požádat o pomoc.

Bohoslužby v AS patřily k tomu nejsilnějšímu, co jsem tady zažila. Kázání je nejpozději v půlce přerušeno nějakou otázkou účastníka a rozvine se rozhovor,

třeba na téma naděje: čeho se bojíme, kde naději nemáme a kde ji potřebujeme. Milovala jsem jejich postoj (křesťanství je o proměně a růstu ve víře) a zároveň realistické povzbuzování – udělejte malý krok, to stačí. Drž se zaslíbení.

Další neděli jsme byli v kostele 3C. Ta denominace vznikla v Sydney, sbory v Melbourne se teprve postupně utvářejí. Menší společenství, asi 50 lidí, se schází v hotelu. Je tu více mladých lidí. Mladý farář s rodinou. V době, kdy jsme tam chodili, měli kázání a zároveň svědectví o svém životě jednotliví členové sboru. Například žena o odpuštění a zneužívání v dětství. Nebo muž o selhání rodiny v dětství, adopci a poznání Otce.

Jednou za 14 dní jsme se asi s 8 lidmi scházeli na biblické skupince v bytě. Byli tam moc milí lidé. Náš hostitel byl původem z Malajsie, ale jeho manželka je Australanka s evropskými kořeny. Večeře, biblický základ, někdy kus přednášky ze záznamu, rozhovor, modlitby.

Další neděli jsme jeli za příbuznými do města Bendigo. Šli jsme s nimi do kostela a zažila jsem něco dost nepředstavitelného. Kostel evropského typu, krásně upravený a uvnitř asi 40 lidí a všem bylo mezi osmdesátkou a devadesátkou, jen několika málo nad sedmdesát, žádná generace našeho věku, ani střední generace, ani mladší, ani děti (jen jedna mladá paní s dítětem). Sloužil velmi starý farář, bylo to opravdu pěkné, ale nemohla jsem se z toho vzpamatovat.

Je to místo, kde vedle sebe stojí pět kostelů různých vyznání (ještě z dob zlaté horečky). Protože chodí dost málo

lidí, spojili se lidé ze dvou kostelů dohromady a mají bohoslužby třikrát za měsíc v jedné budově a jednou v další budově. Pochopitelně se nikdo té své budovy nechce vzdát. Z jiného kostela už udělali potravinovou banku a skladiště. To je tady velký problém. Prázdné kostely, kde visí oznámení, že tam jsou bohoslužby jednou za 14 dní. Prázdné, zanedbané kostely, kde už ani žádné oznámení nevisí.

Při cestě autem jsme viděli kostelík přestavěný na obytný domek. Jen si to představte, jak by to vypadalo u nás v Braníku. Ložnice v presbyterně, dětský pokoj v kanceláři, kuchyně v apsidě a věč-éééélký obývací. Fakt smutné.

Na začátku adventu jsem šla na podvečerní zpívané bohoslužby v anglikánské katedrále v samém středu Melbourne. Venku vedro, hluk z aut, tramvají, autobusů, davy lidí z práce a tady chládek, vysoké štíhlé sloupy, nádherné varhany a andělské hlasy, farář a četba z Písma a ticho a pokoj. Bohoslužby se zpěvy trvaly hodinu a půl, zpívali jsme my nebo sbor asi 20 adventních písní. Po třech Vánocích strávených v Americe jsem byla natěšená, jak si zazpívám, ale znala jsem jen jednu jedinou píseň. To bylo typické pro naše Vánoce v Austrálii – vše je jiné, jen ten nejhlubší základ zůstává.

Na závěr večera jsem šla do sboru Hillsong. Schází se v divadle. Byl tu program pro dívky z universit, přenášené kázání na tři velkorozměrné obrazovky. Byly to bohoslužby, kde jsem se musela asi nejméně vyrovnat s jinou křesťanskou

kulturou. Hillsong podporuje i křesťanské hnutí na universitách zaměřené na dívky – takzvané sesterství. Děvčata, která byla v divadle, byla mezi 18 a 22 lety. Rozesmáté, upovídáné holky, oblečené v hezkých šatičkách, ozobávající bohaté pohoštění v hale. Program byl přenášen ze Sydney. Když k nim z obrazovek mluvila Bobbie Houston, seděly jako pěny. A když se jich ptala, jestli chtějí změnu ve svém životě a opravdu vážně jít cestou víry, tak hlasitě odpovídaly, jako by byla na jevišti před nimi. Když se modlila, modlily se nahlas s ní. Bobbie, dáma mého věku, je roztomile praštěná, jinak to nemůžu popsat. V rámci kázání mluví třeba i o svých botách na podpatku a působí... no jako z filmu, trochu povrchně. Ale kdo jsem já, abych to posuzovala. Jsem třikrát starší než děvčata okolo mne, k nim to mluví a jejich životy to proměňuje, možná i navždy. Jestli je toto osloví – tu počítačovou, youtubovskou generaci – jestli je to způsob, jak se k tomu zásadnímu dostat – tak, proč ne... Všechno je lepší než prázdné, zaprášené kostely.

Na úvod a závěr zpívala křesťanská skupina Hillsong. Křesťanské písničky, které znám ze sborů z ciziny i z internetu. Kapela zpívala a hrála desetkrát hlasitěji, se světelnými efekty, velkými balónky na pinkání a konfetami!!!

Spousta mladých dívek, které zpívaly jak o život spolu s kapelou. Nejdříve jsem se vyplašila, že je to tak nahlas, a říkala si *no, můj styl to není*. Pak přešli na moji oblíbenou písničku a já se přidala. No a pak jsem JÁ zpívala jak o život, protože jsem to znala a mám to ráda. A ta

kový nestřízlivý zpěv – něco z vnitřku odplaví, vyčistí a něco přinese.

Každou druhou středu jsem měla setkání na universitě s Amandou, která je v tady činná v týmu vnitřního uzdravení. Povídali jsme si o jejich a naší práci, o kurzech, které připravujeme nebo které jsme navštívily, o materiálech, které používáme, a našich životních příbězích. Na závěr jsme se pomodlily a řekly si, co je před námi. Seznámila mne s Davidem, který to tady má na starosti, a účastnila jsem se pracovního setkání celého týmu. Vždycky mě překvapí, jak je často snadné při společném křesťanském základu rychleji přejít do hlubšího kontaktu, nejen povrchně společenského. Na závěr jsem tam měla malou biblickou úvahu. Lituji, že jsou tak daleko.

Byli jsme s příbuznými v kostele v Sydney. Menší živý sbor, manžel naší příbuzné Anny hraje v hudební skupině na kytaru. Ke sboru patří církevní škola a školka, její dcera tam učí, syn má na starosti dorost. Moc se mi líbili. Anna řekla krásnou větu, která mne zasáhla. Mluvila o tom, že jí záleželo na tom, aby děti sportovaly a měly křesťanské přátele. Řekla: „Přála jsem si, aby děti chybovaly v bezpečném prostředí.“ Je to žena, jež je z lidí, které jsem tu potkala, asi nejvíc ze stejného těsta jako já. A bylo moc fajn povídat si na dlouhých procházkách po pobřeží...

Na závěr jsme byli 4 týdny u příbuzných u oceánu 500 km na sever od Sydney. Byli jsme tu třikrát v kostele. Je to

malý kostelík, chodí asi 10 místních lidí ve věku nad 70 a trochu turistů, nejvíc nás bylo celkem 25 na Vánoce. Káže vždy někdo jiný, střídají se tu lidé z různých církví, laici i faráři, někdy velmi, velmi vysokého věku. Písničky jsou doprovázeny hudbou z internetu, někdy s kytarou. Naše příbuzná tam vždycky čte z Písma, je aktivní a uvažuje o tom, že až půjde do důchodu, tak se možná ještě zapojí do čtených bohoslužeb.

Poslední neděli jsme navštívili kostel v Brisbane. Také bývalé divadlo, hlasitá hudba, stěny otlučené na cihlu, takový drsnější prostor. Výborné kázání od farářky našeho věku, která věří v moc modlitby. (Její maminka se za ni modlila celý život a ona uvěřila až 4 roky po její smrti, jo, jo a marnotratná dcera teď báječně káže.)

Na závěr zmíním něco velmi osobního, co se mi neříká snadno. Mám strach, aby to nebylo vnímáno jako sudičské, ale je to o tom, co jsem viděla a slyšela; ne o tom, co si myslím a co jsem očekávala. Netýká se to přímo církve, ale spíše pohledu na život křesťanů.

Setkali jsme se tu s mnoha příbuznými, slyšeli mnoho rodinných příběhů. Leckdo otevřel srdce více, než jsme očekávali, a dozvěděli jsme se i o těžkostech, selháních, chybách, ztrátách a poničkových životech (například někdo drogově závislý z nejmladší generace je teď ve vazbě obviněný z vraždy). Část příbuzných jsou křesťané, část příbuzných nejsou věřící.

Nesetkali jsme se tu s dokonalými lidmi, nesetkali jsme se z bezchybnými

křesťany, moc lidí je moc fajn a někteří jsou zase... no fakt divní. Ale když to tak hodím všechno na váhu, tak vidím, že rodiny, které jsou věřící, dokázaly většinou lépe zvládnout obtížnost nebo selhání své i svých blízkých, drží více pospolu, mají fajn děti a snaží se o lepší vztahy, dokážou odpustit těžko odpustitelné, snaží se napravit zbabrané a hlavně – setkávají se, vědí o sobě, zůstávají v kontaktu.

Ten rozdíl je tak zřetelný, až je mi z toho smutno, protože mi už na nich všech, bez rozdílu, záleží a mám je ráda.

Navštívené sbory: Uniting church (třetí největší církev v Austrálii po katolické a anglikánské, spojení metodistů a presbyteriánů), sbory Armády spásy, baptisté, presbyteriáni, anglikáni, Hillsong church, 3C, Stairway).

Marta Drápalová

Část liturgické modlitby

Ó Pane,
způsob, aby se ve mně dnes přihodilo něco zásadního a radostného,
něco jako rozkvetení naděje a víry
jako vděčné srdce
jako příval uvědomění si
jak vzácný je každý okamžik
právě nyní, ne až příště,
právě nyní je příležitost
sundat si sandály
uvidět každý hořící keř,
poskočit si a zatočit se se svým bližním,
polykat vzduch jako sladké víno
až budeme dostatečně opilí
a odvážíme se vyslovit něžná, pravdivá slova:
„Děkuji ti“
„Miluji tě“
„Jsem blázen pro Krista“

Všichni:

Přicházíme do tvé přítomnosti, náš Bože
s pokorou
očekáváním
nadějí
vírou.

Staň se nám znovu skutečným
naplň nás hlubokým poznáním,
že jsme obklopeni tvou láskou.

Pokoj našeho Pána ať je s vámi

Všichni: I s tebou

Tvoje slovo je lampa pro mé nohy

Všichni: a světlo pro moji cestu

Ó Pane

způsob, aby se dnes ve mně přihodilo něco zásadního,
něco víc než jen zajímavého
nebo zábavného nebo k zamyšlení.

Ó Pane,

způsob, aby se dnes ve mně přihodilo něco zásadního,
něco nádherného
něco skutečného.

Promluv do mého života, Pane

a proměň mne někde uvnitř, kde na tom záleží,

a ta změna ať pálí a otřásá a hojí

ať vybuchnu v slzách

nebo smíchu

nebo v lásce, která tepe nebo vykřikne

nebo zůstanu v hrozném očištném tichu

a odvážím se ke statečnému činu.

Způsob, ať se něco ve mně stane tam,

kde je moje skutečné já, Pane.

Amen

JAK TO BYLO TENKRÁT

Impulsem k realizaci myšlenky poslat článek do únorové Brány byla krásně napsaná „Vzpomínka na Ludka Rejchrt“ v lednovém čísle. Aleš Hoznauer v ní – kromě vztahu svému a své ženy k našemu nezapomenutelnému faráři – zmiňuje i trápení a nepříjemnosti, které jim komunistický režim působil v době studií kvůli jejich náboženské orientaci. Měla jsem před očima svá vysokoškolská studia směřující rovněž k dráze pedagoga (moc jsem se na práci s dětmi a studenty těšila). Překvapil mne ale rozdíl mezi rokem 1959, kdy jsem vysokou školu končila já, a osmdesátými léty, kdy studovali Aleš a Eva Hoznauerovi.

Všichni v ročníku, a hlavně v mé studijní skupině, věděli o mé víře, nikdy jsem ji nezapírala a žádné problémy jsem neměla. Zvrat nastal při poslední

zkoušce z marxismu-leninismu, kdy jsem si vytáhla otázku „věda a náboženství“ – tak to se opravdu povedlo! Po hodinovém rozhovoru s ruskou lektorkou, kdy jsem se jí marně snažila přesvědčit, že věda a náboženství se nevyklučují, jsem si na závěr vyslechla ortel: nemyslete si, že vás pustíme učit (byla to věru drzost, mluvit za celý profesorský sbor). Pak do toho ještě zasáhl předseda ČSM. Protože jsem uměla psát na stroji lépe a rychleji než ostatní, byla jsem pověřena opsáním všech posudků, a tedy i svého. Musím říci, že za to, jak to vedoucí mé skupiny napsali, jsem se věru nemusela stydět. Před časem mi zápis v mém deníku připomněl, že předseda ČSM je donutil posudek na mne změnit, aby nevyzníval tak dokonale v můj prospěch. Opravdu jsem nedostala povolení učit, ta ruská lektorka měla velký vliv a nikdo se neodvážil odporovat. Později mi bylo jasné, že nebýt jí, pravděpodobně bych učit šla. Někteří asistenti i jeden profesor totiž, jak jsem se dověděla, se snažili najít pro mne přiměřené zaměstnání. To mi moc pomohlo unést to velké zklamání. Myslím, že se za svou bezmoc přece jen styděli.

Byla bych ráda, kdyby Alešův i můj článek postavil hlavně před mladé čtenáře zrcadlo, aby nezapomínali na časy nedávno minulé a o to víc si vážili času přítomného, i když v mnoha ohledech není vždy ideální.

D. Rut Nývtová

5 % A HLAVU VZHŮRU

Pod tímto názvem běží v naší církvi kampaň, která chce povzbudit členy církve k převzetí odpovědnosti za samofinancování církve. Oněch pět procent je doporučená částka, kterou by měl každý člen církve odvádět ze svého čistého příjmu.

Braník je v tomto ohledu specifický sbor. To, že Even stojí zaplacen výhradně z darů lidí, kteří chodí sem do kostela, tedy nic z dotací, grantů, zahraničí apod., je velká čest. Můžeme v tomto být na sebe právem hrdí. Řada členů našeho sboru platí „desátky“, tedy 10 % svého čistého příjmu, potud, chvála Bohu, náš sbor žádnou finanční nouzi netrpí.

Zvláště těmto dárcům jsme velmi vděční. Kampaň „5 % a hlavu vzhůru“ se obrací na ostatní členy církve: „Opravdu nemohu dát víc?!“

Branický sbor hospodaří s více než milionovým rozpočtem. Statisčové částky v něm tvoří především energie a odvody za faráře. Obě položky budou během následujících let už jen narůstat. Po částkách v řádech tisíců i desítek tisíc navíc naskakují platby za revize elektrospotřebičů, hasicích přístrojů, úklid a vůbec

údržbu kostela, odvody na chod církve (tzv. repartice) atd. Ani zde není příliš prostoru k úsporným řešením.

Zároveň bychom jako velký a silný sbor (jeden z největších v Praze) měli umět převzít zodpovědnost i za slabší společenství kolem nás. Zdaleka nejde jen o osobní náklady na duchovní a další zaměstnance církve. Tak jako se v církvi kdysi vybíralo na stavbu našeho kostela, tak je stále potřeba strádat peníze na další nemovitosti v majetku našich sborů.

S každým rokem se snižuje částka, kterou stát vyplácí církvím, a k naprostému odstrižení a ekonomické odluce církve a státu dojde v roce 2043. Je to jen zdánlivě „za hrozně dlouho“. V ten rok už musí být církev v takové kondici, aby se na jejím provozu nemuselo nic důležitého rušit jen proto, že si to nebudeme umět zaplatit.

Jedním ze základních znaků kampaně „5 % a hlavu vzhůru“ je fakt, že opouští pojem „obětavost“. Pokud je řeč o zachování funkčnosti církev, tak nejde přece o to se pro církev nějak „obětovat“, jako se „neobětujeme pro rodinu“, když zaplatíme poplatky za telefon či benzín do auta. To bereme jako přirozenou součást svého života. Právě tak bychom měli chápat i svůj život v církvi, která pro své fungování potřebuje i ekonomické zázemí.

Vezměme tedy tuto kampaň jako povzbuzení k přemýšlení, nakolik každý z nás může převzít zodpovědnost za to, abychom svoji církev předali dalším generacím v dobré finanční kondici.

Za staršovstvo
JFP

70 LET OD SMRTI P. JOSEFA TOUFARA

Letos 25. února to bude přesně 70 let, co zemřel, utýrán k smrti, katolický kněz Josef Toufar. Připomeňme si při příležitosti tohoto smutného výročí jeho životní cestu i děsivou smrt.

Josef Toufar se narodil 14. července 1902 v Arnolci na Vysočině jako poslední ze čtyř synů statkáře Josefa Toufara st. a jeho ženy Marie, která umírá předčasně, v roce 1910, ve věku pouhých 33 let. Jako nejmladšího syna by ho pravděpodobně čekala budoucnost na rodinném statku jako „pomocníka při hospodářství“ či „čeledína“, k čemuž ho předurčovala i jeho robustní postava a síla. Smrt otce v roce 1927, celkem obstojné finanční dědictví a vstřícný přístup jeho nevlastní matky Kateřiny a starších bratrů mu však umožnil, aby uskutečnil to, po

čem dlouhá léta toužil a k čemu se cítil být povolán – stát se knězem. V relativně pokročilém věku začíná studovat osmileté gymnázium v Havlíčkově (tehdy Německém) Brodě a posléze v Chotěboři a usedá do školní lavice s až o 15 let mladšími spolužáky, kteří mu pro jeho věk přezdívali „dědek“. Maturuje v roce 1935 a následně nastupuje na teologickou fakultu v Hradci Králové. Koncem června roku 1940 je pak jáhen Toufar vysvěcen a o pár dní později následuje primice ve farním chrámu sv. Markéty ve Zhoři u Polné.

Jeho první kaplanské místo bylo v malém vysočinském městečku Zahrádka (dnes zatopené vodní nádrží Švihov) nedaleko Ledče nad Sázavou a blízko želivského kláštera, jehož opatem se roku 1948 stane jeho přítel a spolužák, později také komunisty perzekvovaný Bohumil Vít Tajovský. Prakticky okamžitě se s plným nasazením zapojuje do zdejšího nejen církevního, ale i společenského života. Kromě klasických povinností faráře, jakými jsou mše, svatby či pohřby, také vyučuje náboženství nejen v Zahrádce, ale i v okolních vesnicích, do kterých dochází pěšky a cestou se vždy rád zastaví na kus řeči u svých přátel a známých. V sezóně, je-li potřeba, přiloží i ruku k dílu při nějaké polní práci. V ponurých válečných letech neváhá nezištně pomoci obětem nacistické zvěle či jejich rodinným příslušníkům a kryje řadu protinacistických aktivit. Stejně aktivně pokračuje i po válce. Oslovuje především mladou generaci, tak aby z nich vychoval zodpovědné a přemýšlivé křesťany, kteří budou věrní ideám svobody a demokracie. V roce 1945 zakládá Sdružení katolické mládeže s bohatou činností, jako je pořádání divadelních her, výletů, tanečních apod. Tím vším se však stává trnem v oku místním soudruhům, zejména předsedovi Okresního akčního výboru Národní fronty Jaroslavu Konopkovi. Ten funkci vykonává přesně ve smyslu komunistické ideologie, tedy boje proti třídnímu nepříteli. A tak je na Konopkův nátlak v dubnu roku 1948 farář Toufar ze zahrádecké farnosti odvolán a navzdory petici se stovkami podpisů z celé farnosti, která si žádá jeho setrvání v Zahrádce, přeložen do 15 km vzdálené Číhoště.

Ani v Číhošti P. Toufar nepolevuje ve svých aktivitách. Organizuje bohatý náboženský i společenský život, při kterém se znovu zaměřuje zejména na mládež. Poté, co si při jedné vesnické zábavě všimne, že místní mladíci neumějí tančit, zorganizuje pro ně taneční kurzy pod vedením svého přítele ze zahrádecké farnosti. Opět absolvuje pěší túry po okolních vesnicích, aby v místních malotřídkách vyučoval – a to nejen náboženství, byť se jeho předmět takto jmenuje. Zjistí-li zájem dětí, vypráví si s nimi třeba o přírodě nebo historii a žáci ho za to milují. Přímo v Číhošti zorganizuje finanční sbírku a s pomocí farníků zvelebují okolí kostela i fary, do té doby značně zanedbané.

Idyla však netrvá dlouho. Osudová změna v tolik aktivním a plnohodnotném životě P. Toufara nastává při mši o třetí neděli adventní, 11. prosince 1949. Při kázání na téma – „Uprostřed vás stojí, kterého neznáte“ při slovech „...zde ve sva-

tostánku je náš Spasitel...“ 19 farníků vidělo a později svým podpisem pod protokol potvrdilo, že se na oltáři pohnul dřevěný kříž. Vychýlil se dvakrát nalevo a dvakrát napravo a zůstal stát zkroucený a natočený směrem ke kazatelně. Samotný farář Toufar neviděl nic a o podivném úkazu se dozvěděl až na druhý den, kdy to už věděla téměř celá farnost. V tuto temnou hodinu našich dějin však již státní mašinerie připravuje akci, která má za cíl potlačení vlivu církve a náboženského života v zemi vůbec a umlčení či přímou likvidaci nepohodlných kněží. A číhošťský zázrak se jim hodí do karet. Na něm mohou demonstrovat údajnou proradnost církve, která dle jejich interpretace ohlupuje prosté věřící pomocí zinscenovaných rádooby zázraků, ba co víc, chtějí tu dokázat zrádné vatikánské pozadí celého případu. A tak je farář Josef Toufar jednoho mrazivého zimního večera, 28. ledna 1950, unesen, odvezen do Valdic a umístěn do objektu samovazby na III. odd. do tzv. „éčka“, estébáky přezdívané „Stará Ves“. Tady je bezmála čtyři týdny podrobován krutému fyzickému mučení a nelidskému psychickému teroru. Je mu systematicky odepírán spánek i strava, pokud už něco dostane, je to silně přesolená polévka, po které je mu však znemožněno se napít. Při výsleších je soustavně bit pendrekem po celém těle až do zemdlení a následně poléván ledovou vodou, aby se probral. V sadistickém týrání vyniká zejména jistý příslušník StB Ladislav Mácha. Vše za jediným účelem. Má podepsat přiznání, že to byl právě on, kdo zinscenoval pohyb křížku, že tak učinil na příkaz Vatikánu, a z odporu proti komunistické vládě a lidově demokratickému zřízení. Nakonec se jeho podpis pod oním přiznáním objeví. Jestli ve svém stavu pár dní před smrtí věděl, co podepisuje, či podepsal prázdný list a estébáci si přiznání pouze dopsali, už se asi nedozvíme. Každopádně ještě den před jeho smrtí zmučeného faráře pohůnci komunistického režimu vláčejí z Valdic do Číhoště, aby ho učinili morbidní součástí propagandistického dokumentu „Běda tomu, skrze něhož pohoršení přichází“, který popisuje číhošťský zázrak tak, jak si přeje Gottwaldova strana. To však již číhošťskému faráři zbývá pouze několik hodin života.

Po měsíci nepředstavitelného utrpení umírá P. Josef Toufar v sanatoriu pro komunistické prominenty v Legerově ulici v Praze, kam je narychlo převezen ve snaze udržet ho při životě a učinit ho hlavním obžalovaným v připravovaném monstrprocesu proti představitelům církve. Je půl deváté večer 25. února 1950 a oslavuje se druhé výročí komunistického vítězného puče. Tělo faráře Tofara je pak o tři dny později potupně zahrabáno do hromadného hrobu č. 16 v zapadlém koutě dáblického hřbitova.

V souvislosti s tzv. číhošťským zázrakem byly pozatýkány a následně odsouzeny k mnohaletým žalářům nebo jinak perzekvovány desítky lidí. Ale to byl teprve začátek – třídní boj v podobě teroru proti představitelům křesťanské církve právě začal.

Všem, kteří by se chtěli dozvědět více, doporučuji dvě zásadní publikace o Josefu Toufarovi, ze kterých vycházel i text tohoto článku:

Doležal M. : Jako bychom dnes zemřít měli, Nová tiskárna Pelhřimov 2012

Doležal M. : Krok do tmavé noci, Nezávislý podmelechovský spolek, 2016

JAKÝ JE TO STRACH, KTERÉMU ČELÍŠ?

(Studie knihy Soudců kap. 6 a 7, příběhu Gedeona)

Jsem člověk, který je v přístupu k životu spíše nebojácný (v míře, kterou víra dovolí), než že by nechal své kroky řídit strachem. Přesto ale teď stojím v procesu, kde čelím asi zatím svému největšímu strachu a nejtěžšímu životnímu rozhodnutí. Týká se toho, že si budu brát svého indického partnera a že jsme se rozhodli žít v Indii. Ani rok a půl dlouhý pobyt v této zemi mne nepřipravil dostatečně na to, aby pro mne tato volba byla jednoduchá. Možná naopak. Nepochybuji o vztahu,

ve kterém jsem. Pochybuji o tom, jestli jsem ten správný člověk, který má v Indii zůstat déle. Jestli jsem ten správný „materiál“ na Indii. V intenzitě svého vnitřního zápasu jsem se dostala do bodu, kdy si kladu otázku, jaké podstaty je můj strach. Je to zdravý strach, který nás chrání před zraněním, před tím, abychom se spálili? Nebo je to strach, který přirozeně všichni pocítujeme, když stojíme před novou výzvou, která se zdá nad naše síly a nad rámec naší zkušenosti, do které ale stojí za to se pustit? Anebo je můj strach strachem, který cítíme, když nás Bůh vede do něčeho nového, co opravdu je nad rámec toho, co si dokážeme představit, že z vlastních zdrojů zvládneme, ale kde Bůh chce být s námi a chce se skrze to oslavit? Mé pátrání a zkoumání sebe sama mne dovedlo ke Gedeonovi. Po studii jeho příběhu jsem byla fascinovaná jeho bojem se strachem a jakým způsobem ho Bůh v tomto boji formoval a jak ho tímto strachem vítězně provedl. Ve dvou částech v tomto čísle Brány a v příštím bych vás ráda zavedla právě k příběhu Gedeona. Možná, že v něm tak jako já najdete povzbuzení do vlastního boje se strachem, ať už je jakékoli podstaty.

ZASAZENÍ PŘÍBĚHU

Izraelité mají za sebou dobu, kdy je soudila soudkyně Deborah. Podařilo se jim zvítězit nad Kenaanci. Pátá kapitola Soudců je oslavnou písní nad tímto vítězstvím. Šestá kapitola ale začíná pesimisticky – Izraelité se opět, i přes úžasné svědectví o Boží moci, kterému byli svědky, dopouštějí toho, co je zlé v Hospodinových očích. A tak znovu padají do rukou nepřátel, tentokrát Midjanců. Trvá to sedm dlouhých a útrpných let. Izrael je „úplně zbídačený“, vyhladovělý a naprosto vystrašený. Všechnu úrodu jim Midjanci ničí. Berou jim veškerá zvířata. Ze strachu a běsu před nimi se Izraelité schovávají ve skalách, horách, v různých úkrytech. Bible říká, že Midjanců bylo jako kobylek. Izraelité v tomto stavu úpí k Bohu. Bůh jim nejdříve pošle proroka, který jim zopakuje, proč trpí. Poté Bůh přijde za Gedeonem.

CO JE TVÝM ÚKRYTEM?

Gedeona potkáváme jako někoho, kdo v dané atmosféře strachu vyvíjí určitou protisystémovou aktivitu. Tajně mlátí pšenici, aby ho Midjanci nezpозorovali. Možná pro svoji rodinu nebo komunitu. Později se dozvídáme, že je Gedeon v domě svého otce nejnepatrnější. Možná chce nebezpečným aktem s obilím dokázat, že není takový budižkničemu. Anebo právě pro své nízké postavení v rodině to schytl on a byl donucen obilí jít mlátit. V tuto chvíli, kdy se snaží, aby ho nikdo neviděl, k němu znenadání přijde a promluví Hospodinův posel. Konverzace, která se odehraje, nám odkrývá hodně o tom, jak dobře nám jde schovávat se před naší vlastní identitou, a o tom, jak nás Bůh z těchto úkrytů vyvádí.

„Hospodin s tebou, udatný bohatýře.“ Gedeon si o sobě mohl myslet ledasco, ale zřejmě ne, že je udatný bohatýr. Přesto ale toto oslovení ukazuje na jednu Boží charakteristiku, nad kterou já sama často žasnu: tedy, že Bůh v nás nevidí to, co je, anebo to, co bylo, ale to, co má být. Bůh na nás vždy nahlíží z perspektivy toho, kým nás stvořil a k čemu nás stvořil. To, že zrovna tuto chvíli jsme tomu velice vzdálení, že se potýkáme s vlastní slabostí, hříchem, strachem, zklamáním ze sebe sama, to nehraje roli v tom, jak nás vidí Bůh. Oslovením „udatný bohatýře“ Bůh v Gedeonově srdci probouzí touhy a sny, které možná hodně dlouho spaly.

Gedeon je oslovením zaskočen a odpovídá ne tím, o čem by se dalo říct, že je opravdu v jeho srdci, ale tím, „co se povídá, co si lidé myslí“. Jak často my sami vlastní opravdové pocity či myšlenky schováme za více obecné „tohle bych měl cítit, tohle bych si měl myslet“? Gedeon zrcadlí postoj myslí Izraele: Kde je Bůh? Kde jsou jeho podivuhodné činy? Bůh nás zahrnul. Na tuto otázku nedává Bůh Gedeonovi odpověď, místo toho ale znovu obrací rozhovor ke Gedeonovi, jeho srdci a jeho úkolu. „Jdi v této síle. Vysvobodíš Izraele. Já tě posílám.“ Ne už celý národ, ale tentokrát svou rodinu použije Gedeon jako svůj úkryt – můj rod je nejmenší v Izraeli, já sám jsem nejneopatrnější v domě mého otce. Jak mohu Izraele vysvobodit? „Protože já budu s tebou.“

V napjatém rozhovoru dostane Bůh Gedeona z bodu „všichni mají strach, všichni jsou zbídačení“ přes bod „taková je moje rodina, takový je můj původ, takové je mé postavení v rodině“ do bodu, kdy se toto všechno rozplývá, protože Bůh sám říká „já jsem s tebou“. Pokud Bůh sám říká tento příslib, nemusím se za nic schovávat, ale mohu být plně sám sebou, naprosto upřímný ohledně svého strachu a nejistoty. Tento rozhovor měl Gedeonovi pomoci znovu Bohu důvěřovat (důvěřovat někomu, o kom sedm let jen neustále slyšel a možná i tomu věřil, že je opustil a zavrhl).

KDE STOJÍ TVÉ SRDCE?

To, na čem Bohu nejvíce záleží, je postoj našeho srdce. Téměř všechny biblické příběhy jsou o Božím usilování o to, aby srdce jejich hrdinů zcela důvěřovala Bohu a měla bázeň před Bohem. A tak i Gedeonovo srdce potřeboval Bůh otestovat, zda opravdu je při něm. Prvním dobrým znamením je, když se Gedeon rozhodne Bohu přinést oběť. Přestože všude panuje velký hlad, Gedeon přivede kůzle, aby jej obětoval. Bůh neřekl Gedeonovi, co má donést. Gedeon mohl přinést pouze chléb a kůzle nechat na jídlo pro něj a rodinu. Navzdory hladomoru se Gedeon rozhodne přinést oběť hodnou Boha. Ani v okamžiku největší nouze nemyslel Gedeon na vlastní potřebu, ale na slávu Boží.

Po této scéně Bůh vyzve Gedeona, aby zbořil oltář Baala, který patřil jeho otci, a místo toho vybudoval oltář Bohu a obětoval na něm býčka. Kromě zkoušky Gedeonova srdce (podlehne strachu před svým vlastním otcem, který je zřejmě

upřímný uctíváč Baala, a celé vesnice?) jde v této scéně ještě o něco dalšího. V příběhu můžeme totiž vidět veliký rozpor – na straně jedné Izraelci úpí k Hospodinu, na straně druhé ale stále uctívají Baala. Hospodinův příkaz zbořit oltář má promluvit k Izraeli a upozornit je na to, co Bohu vadí – že jejich srdce nejsou obrácená k němu, ale k jinému bohu. Bůh chce probudit Izraelce, chce, aby konečně pochopili, proč jsou tam, kde jsou. Místo v jejich srdci, které má patřit Bohu, patří někomu jinému.

Ve verších 7–10 kapitoly 6, jak jsme již zmiňovali, přichází prorok od Boha jako odpověď na úpění Izraelců. Prorok Izraelcům řekne, kde Bůh vidí problém. Toto poselství ale asi nedopadne na úrodnou půdu, nedostane se do hlubin srdce, kam bylo určeno. A tak se Bůh rozhodne pro fyzickou demonstraci tohoto poselství – zboří Baalův oltář a místo něj nechá postavit svůj oltář.

Reakce Izraelců na zbořený Baalův oltář potvrzuje, že jejich srdce je na špatném místě – neradují se, že je znovu vztyčený Hospodinův oltář. Místo toho jsou rozčilení a plní hněvu. Když v našem srdci něco nahradí Boha a my o to pak přijdeme, také býváme naštvaní.

Gedeon ale ukázal, že jeho srdce je u Boha. Boha se bojí více než vlastních lidí, vlastní rodiny a velkého nepřítele. Celá daná situace s oltářem posilní Gedeona v důvěře Bohu a také v úloze, do které ho Bůh vede. Přijímá roli vůdce. Když Midjánci znovu zaútočí, Gedeon odpoví povoláním Izraelců k boji.

Po nové zkoušce Boha (suché a mokré ovčí rouno) nabývá Gedeon alespoň minimálního pocitu, že se bitvu podaří zvládnout. S daným počtem bojeschopných lidí, s určitou strategií (kap. 7,1) a s Bohem, který se k Izraeli znovu obrátil, mohou Midjánci porazit. To ale není postoj srdce, kde by Bůh Gedeona chtěl mít. Bůh vede Gedeona na ještě tenčí led...

Pokračování v příštím vydání Brány.

Eliška Adamcová

INZERCE

Má, prosím, někdo na zapůjčení následující knihy:

- Mikolášek Jan: Vzpomínky přírodního léčitele*
- Kutilová Diana: Šípkové Růženky naruby (Sladké děti)
tel. 777 221 393

Koupím stabilní koloběžku pro 3letého kloučka, cena do 700 Kč, děkuji.

tel. 777 221 393

*) https://aleph.nkp.cz/F/?func=direct&doc_number=000063837&local_base=NKC

KONTAKTNÍ INFORMACE

ÚŘEDNÍ HODINY FARÁŘE JAROSLAVA F. PECHARA

čtvrtek 15.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

SBOR ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

ČÍSLO ÚČTU: I35027438/2010

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 rekonstrukce kostela (plyn...)

999 úpravy sálku a zahrady pro děti

web: <http://branik.evangnet.cz>

PRAVIDELNÝ SBOROVÝ PROGRAM

na 2. straně časopisu

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXV. ročník, číslo 3/březen 2020

Vychází každou 1. neděli v měsíci.

Redakce: Katka Winkelhöferová, Jarka Pecharová

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar

Sazba: Miloš F. Pechar, kesolim@seznam.cz

Korektury: Pavlína Kroužková

Archiv časopisu: <http://branik.evangnet.cz/brana.php>

Redakční uzávěrka časopisu je poslední neděle v měsíci,
příspěvky posílejte e-mailem: branickabrana@gmail.com.

Autorům děkujeme za články i fotografie.

PŘES HORY A POD HORAMI

TÁBOR YMCA BRANÍK PRO DĚTI OD 6 DO 10 LET

DATUM: 1. 8.-15. 8. 2020

CENA: 3500 Kč

(při zaplacení do 31. 5. 2020)

KONTAKT - MICHAELA MAZNÁ:

mazna.michaela@gmail.com

736 789 454

branicky-tabor.evangnet.cz

